

Legalism versus Fărădelege

Charles Leiter | illbehonest.com/romana

Termenul “legalism” nu apare în Biblie și de aceea este dificil de definit în mod biblic. În scopul acestui studiu, însă, legalismul poate fi definit ca fiind *sprijinirea pe ținerea legii pentru a asigura mântuirea și sfințirea*. “Legile” pe care legalistul caută să le țină pot fi fie porunci date de Dumnezeu fie reguli și reglementări făcute de om. Potrivit acestei definiții, o persoană nu este neapărat un legalist doar pentru că are o conștiință prea sensibilă cu privire la probleme cum ar fi onestitatea sau frugalitatea (calitatea de a fi econom în folosirea resurselor cum sunt timpul, mâncarea, banii, etc., n.tr.). Nici cei care pun accent în aceeași măsură pe responsabilitatea umană cât și pe suveranitatea divină nu sunt legalisti.¹ De asemenea, o persoană nu este legalistă pentru că insistă pe nevoia disciplinelor spirituale cum ar fi postul și lepădarea de sine.

Termenul “fărădelege” apare în Biblie, iar înțelesul lui este clar din contextele în care se găsește: “Căci ce legătură este între *neprihănire* și *fărădelege*? Sau cum poate sta împreună *lumina* cu *întunericul*? Ce înțelegere poate fi între *Hristos* și *Belial*?”² Aici vedem că fărădelegea este opusul “neprihănirii” și este asociată cu “întunericul” și cu “Belial”. Termenul grecesc “nelegiuit” înseamnă în mod literal “fără lege” (Gr. *anomos*: *a* = “fără”, *nomos* = “lege”). Termenul “antinomian”, care nu apare în Biblie, vine, de asemenea, din cuvântul grecesc pentru “lege”: *anti* = împotriva, *nomos* = “lege”. Adevărații antinomieni nu sunt doar *fără lege*, ci, de asemenea, *împotriva legii*.

Erori opuse

Nimic nu e suficient pentru a asigura adevărata sfințenie a vieții afară de puterea regeneratoare a Duhului Sfânt care locuiește înăuntrul omului. Nu ne surprinde atunci faptul că învățătorii falși (care “n-au Duhul”³) totdeauna au tins fie spre legalism fie spre fărădelege în abordarea lor cu privire la trăirea “creștină”. Cei care sunt legalisti, au substituit *harul* cu *legea*⁴, iar cei care sunt fără de lege “au schimbat în *desfrânare harul* Dumnezeului nostru”⁵. Deși am fi tentați să ne gândim că legalismul este un păcat specific “evreiesc”, iar fărădelegea un păcat specific “Neamurilor”, în realitate ambele tendințe coexistă în omul firesc. De fapt, legalismul *exterior* adesea coincide cu fărădelegea *interioară*; scribii și fariseii sunt un exemplu de bază.⁶

1 Filipeni 2:12-13

2 2 Corinteni 6:14-15; vezi și Matei 7:23; 13:41; 23:28; 24:12.

3 Iuda 1:19

4 Galateni 5:4

5 Iuda 1:4

6 Matei 23:28

Niciun creștin nu poate fi un adevărat legalist, din moment ce încrederea în lege este mutual exclusivă cu încrederea în Hristos.⁷ În același fel, niciun creștin nu poate fi cu adevărat nelegiuit, din moment ce Hristos “niciodată n-a cunoscut” pe cei care “lucrează fărădelege”⁸. Totuși, creștinii pot fi afectați în mod nefavorabil atât de legalism (așa cum au fost galatenii), cât și de fărădelege (cum au fost corintenii). Creștinii adevărați pot deveni *legaliști în modul lor de gândire*, concentrându-se mai degrabă pe ascultarea de o “listă” mentală de “îndatoriri” decât pe relația lor cu Hristos, și căutând să mențină favorul și zâmbetul lui Dumnezeu prin “performanța” lor zilnică. Tot astfel, creștinii adevărați pot deveni *fără de lege în modul lor de gândire*, folosind mai degrabă “harul” ca o scuză pentru modul lor de viață spiritual leneș și fără griji, decât să “se disciplineze în vederea evlaviei”⁹. Fiecare om care pretinde a fi creștin ar trebui să acorde atenție acestor semne de avertizare cu privire atât la legalism cât și la fărădelege, datorită faptului că ambele Îl dezonorează pe Dumnezeu, iar Duhul Sfânt nu va permite niciuneia să “domnească” în viața unui adevărat credincios.

Caracteristicile legalismului

1. Legalistul își centrează viața mai degrabă în jurul legilor decât în jurul lui Dumnezeu. Cel mai mare păcat al legalistului este că el nu Îl *iubește nici nu se închină* cu adevărat lui Dumnezeu. În schimb, “inima, sufletul, mintea și puterea” – afecțiunile, preocupările, gândurile și energiile – toate sunt centrate pe legi, reguli și reglementări. Acesta este în special un lucru odios înaintea lui Dumnezeu deoarece dă oamenilor pierduți impresia că adevărata religie este ceva urât și impersonal – mai degrabă o chestiune fără viață, de a ține niște reguli, decât o relație de dragoste cu un Dumnezeu viu. Faptul că o astfel de religie fariseică este “înălțată între oameni” o face și mai mult “o urâciune înaintea lui Dumnezeu”¹⁰. În contrast, adevărata trăire creștină este ceva vesel, liber și neconstrâns. Ea Îl glorifică pe Dumnezeu pentru că izvorăște dintr-o inimă care se delectează în El și Îl iubește în mod suprem.

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Matei 22:37-38

Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

Romani 14:17

2. Legalistul este mai concentrat asupra ținerii regulilor decât pe nevoile semenilor lui. Al doilea mare păcat al legalistului este că el nu-i iubește cu adevărat pe ceilalți. Pentru legalist, “regulile” sunt mai importante decât oamenii, iar “jertfa” este mai importantă decât “mila”¹¹.

⁷ Galateni 5:4

⁸ Matei 7:23

⁹ 1 Timotei 4:7

¹⁰ Luca 16:14-15

¹¹ Matei 9:11-13

Legalismul este insensibil la nevoia umană. Este centrat pe lege, nu pe dragoste. Îi pasă mai mult de punctele neesențiale precum ținerea Sabatului decât de suferința semenilor săi.¹² Conștiința unui legalist nu va fi tulburată când îl va trimite pe un Iuda să se sinucidă, dar va fi foarte preocupată să nu încalce vreun punct neesențial al protocolului legal.¹³

Iar a doua [cea mai mare poruncă], asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Matei 22:39

Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată. Ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să-L poată învinui. Și Isus a zis omului care avea mâna uscată: „Scoală-te și stai la mijloc!” Apoi le-a zis: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?” Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă. Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit îndată cu irodienii cum să-L piardă.

Marcu 3:1-6

Fariseii au văzut lucrul acesta și au zis ucenicilor Lui: „Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?” Isus i-a auzit și le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfă!” Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.”

Matei 9:11-13

În vremea aceea, Isus trecea prin lanurile de grâu într-o zi de Sabat. Ucenicii Lui, care erau flămânzi, au început să smulgă spice de grâu și să le mănânce. Fariseii, când au văzut lucrul acesta, I-au zis: „Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului.” Dar Isus le-a răspuns: „Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților? Sau n-ați citit în Lege că, în zilele de Sabat, preoții calcă Sabatul în Templu, și totuși sunt nevinovați? Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât Templul. Dacă ați fi știut ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfe!”, n-ați fi osândit pe niște nevinovați. Căci Fiul omului este Domn și al Sabatului.”

Matei 12:1-8

Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor și a zis: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.” „Ce ne pasă nouă?”, i-a răspuns ei. „Treaba ta.” Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat.

12 Marcu 3:1-6

13 Matei 27:3-6

Preoții cei mai de seamă au strâns arginții și au zis: „Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.”

Matei 27:3-6

3. Legalismul pune accent pe lucrurile exterioare. Legalistul vede neprihănirea înaintea de toate în termenii unor acte exterioare, decât a unor atitudini interioare. El are o vedere superficială asupra păcatului și își imaginează că prin ținerea legii exterioare el este plăcut înaintea lui Dumnezeu. El nu cunoaște nimic despre adevărata neprihănire a inimii. El “judecă după înfățișarea exterioară”¹⁴, în timp ce Dumnezeu “se uită la inimă”¹⁵.

Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila! Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățați partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. Tot așa și voi, pe din afară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.

Matei 23:25-28

Fariseul a văzut cu mirare că Isus nu Se spălase înainte de prânz. Dar Domnul i-a zis: „Voi, fariseii, curățați partea de afară a paharului și a blidului, dar lăuntru vostru este plin de jefuire și de răutate. Nebunilor, oare Acela care a făcut partea de afară n-a făcut și pe cea dinăuntru? Dați mai bine milostenie din lucrurile dinăuntru, și atunci toate vă vor fi curate.”

Luca 11:38-41

Datorită accentului pus pe lucrurile exterioare, legalismul tinde să promoveze mai degrabă o conformare și o uniformitate exterioară, decât o adevărată unitate de duh. Toți arată la fel, vorbesc la fel, se îmbracă la fel. Legalismul înăbușește spontaneitatea, individualitatea și libertatea.

4. Legalismul dă importanță majoră lucrurilor minore. Din moment ce legaliștii sunt orbi la problemele “importante” ale legii, ei își concentrează atenția pe punctele mai puțin esențiale, neglijând lucrurile cele mai importante. Ei “strecoară țânțarul” prin ținerea regulilor și reglementărilor minore, dar “înghit cămila” prin faptul că eșuează în a-L iubi pe Dumnezeu și pe cei din jurul lor.

Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea,

14 Ioan 7:22-24

15 1 Samuel 16:7

mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povățuitori orbi, care strecurați fânțarul și înghițiți cămila!

Matei 23:23-24

5. Legalismul se dezvoltă într-o religie de experți. Pentru că legalistul nu are o relație vie cu Dumnezeu ca și învățător și călăuză a sa, el trebuie să aibă câte o “regulă” pentru fiecare situație care s-ar putea ivi. De aceea, este nevoie de o întreagă clasă de oameni (“legiuitori”) care să interpreteze punctele mai puțin esențiale ale legii și să “completeze” acolo unde simt că Dumnezeu nu a dat o revelație suficient de detaliată.

Unul din învățătorii Legii a luat cuvântul și I-a zis: „Învățătorule, spunând aceste lucruri ne ocărăști și pe noi.” „Vai și de voi, învățători ai Legii”, a răspuns Isus. „Pentru că voi puneți pe spinarea oamenilor sarcini grele de purtat, iar voi nici măcar cu unul din degetele voastre nu vă atingeți de ele. [...] Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat să intre.”

Luca 11:45-46, 52

6. Legalismul tinde să facă absoluturi din convingerile personale sau tradiții făcute de om și apoi le impune celorlalți. Așa cum s-a menționat mai sus, legalistul trebuie să aibă o regulă pentru orice situație. Când acestea nu sunt enunțate clar în Scriptură, ele trebuie să fie “deduse” folosind un amestec de raționament uman și opinie personală. Un astfel de raționament uman și opinie personală este curând acceptat ca “ceea ce învață Biblia” și așa ia naștere noul “absolut”! Aceste absolute nebiblice variază de la învățătura că barele de protecție cromate de la mașini sunt “lumești” și trebuie vopsite în negru, până la ideea că toți creștinii trebuie să își educe acasă copiii și să coacă pâine de casă!

Fariseii și câțiva cărturari, veniți din Ierusalim, s-au adunat la Isus. Ei au văzut pe unii din ucenicii Lui prânzind cu mâinile necurate, adică nespălate. – Fariseii însă și toți iudeii nu mănâncă fără să-și spele cu mare băgare de seamă mâinile, după datina bătrânilor. Și când se întorc din piață, nu mănâncă decât după ce s-au scaldat. Sunt multe alte obiceiuri pe care au apucat ei să le țină, precum: spălarea paharelor, a ulcioarelor, a căldărilor și a paturilor. – Și fariseii și cărturarii L-au întreat: „Pentru ce nu se țin ucenicii Tăi de datina bătrânilor, ci prânzesc cu mâinile nespălate?” Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.”

Marcu 7:1-7

7. Legalismul face oamenii să păcătuiască împotriva celorlalți în numele dreptății. Când opiniile personale și datinile umane sunt ridicate la rang de absoluturi, problemele importante ale legii (cum sunt dragostea de Dumnezeu și dragostea de oameni) sunt în mod inevitabil minimalizate și anulate. Pentru a-și păstra datinile sale, legalistul va păcătui chiar și împotriva celor dragi lui, timp în care își va liniști conștiința cu ideea că el doar “ascultă de Dumnezeu”.

Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.” El le-a mai zis: „Ați

desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”; și: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.” Voi, dimpotrivă, ziceți: „Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta este „Corban”, adică dat lui Dumnezeu, face bine”; și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa. Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!”

Marcu 7:8-13

8. Legalismul este caracterizat de centrare în sine, mândrie, spirit de judecată și desconsiderare față de ceilalți. Sinele, sub o formă sau alta, este proeminent în toate formele de legalism.

Îți mulțumesc că [eu] nu sunt ca ceilalți oameni... *Eu* postesc de două ori pe săptămână, [eu] dau zeciuială din toate veniturile mele.

Luca 18:11-12

Legalistul nu are o înțelegere reală a păcătoșeniei proprii sau a sfințeniei lui Dumnezeu. El nu crede cu adevărat că “nimeni nu este bun decât Dumnezeu”¹⁶, și deci își imaginează în zadar că el poate “să își stabilească propria dreptate”¹⁷ prin ținerea legii. *El nu depinde de mila lui Dumnezeu*, din moment ce nu are nevoie de așa ceva. *El nu se bazează în întregime pe neprihănirea pe care o dă Dumnezeu*, din moment ce crede că are propria sa neprihănire. *El nu depinde de Dumnezeu pentru puterea de a trăi o viață sfântă*, din moment ce vede legea în termeni de lucruri exterioare pe care le poate ține prin propria-i putere. *El nici măcar nu depinde de Dumnezeu pentru călăuzire*, din moment ce are propriul regulament și propriile reguli de aplicat pentru fiecare situație. Astfel, legalistul este *mândru, cu o neprihănire de sine și atot-suficient*.

Pentru că este mândru și are o neprihănire de sine, *legalistul îi privește pe ceilalți cu desconsiderare*. El se consideră mai bun decât alți oameni.

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul vameș. Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. ...”

Luca 18:9-11

Mai mult de atât, toți legalistii au un *spirit de judecată*; ei stau deasupra celorlalți și se uită de sus la aceștia, fiind foarte atenți la presupusele lor greșeli. De asemenea, legalistii își asumă responsabilitatea de a judeca motivațiile inimii celorlalți oameni.

Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu

16 Matei 19:16-22

17 Romani 10:3

te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: „Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău”, și, când colo, tu ai o bârnă în al tău?... Fățarnicile, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

Matei 7:1-5

Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă; și cine nu mănâncă să nu judece pe cine mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit. Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuși va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea.

Romani 14:3-4

În lumina acestor lucruri, nu este de mirare faptul că atunci când adevărații creștini se îndreaptă spre legalism, ei își pierd “simțul fericirii”¹⁸ pe care l-au avut odată. Ei realizează adânc în lăuntrul lor că nu pot “face” totul îndeajuns de bine pentru a menține favorul lui Dumnezeu, și se găsesc într-o stare de mizerie și robie. În loc să fie umpluți de *dragoste* unul pentru altul, ei încep să “se muște și să se mănânce unii pe alții”¹⁹.

9. Legalismul nu are nicio valoare în mortificarea păcatului. Deși are o arătare exterioară de neprihănire, de fapt legalismul hrănește păcatul în loc să-l distrugă. Fie îi împinge pe oameni să comită păcate chiar mai rele decât cele pe care încearcă ei să le dea la moarte, fie înlocuiește păcatele evidente exterioare cu unele “religioase” care sunt mai ascunse și mai înșelătoare.

Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!”? Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuințarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gândilării firii pământești.

Coloseni 2:20-23

Caracteristicile fărădelegii

1. Persoana marcată de fărădelege, își centrează viața mai degrabă în jurul sinelui și păcatului decât în jurul lui Dumnezeu și al celorlalți. “Sinele” este adevăratul dumnezeu al fiecărei persoane fără de lege. Acelui om îi pasă mai mult de propria-i voie și de propriile-i dorințe decât de a Îl lăuda și glorifica pe Dumnezeu. Atitudinea sa interioară este: “Nu vreau ca acest Om [Hristos] să domnească peste mine.”²⁰ De asemenea, omului marcat de fărădelege îi pasă mai mult de propria-i voie și de propriile-i dorințe decât de ce este mai bun semenilor săi. Ca și legalistul, el eșuează total în a ține cele două cele mai mari porunci.

18 Galateni 4:15

19 Galateni 5:15

20 Luca 19:12-14

Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi *hrânindu-se doar pe ei înșiși*; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile lor; niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericii pentru vecie.

Iuda 12-13

2. Fărădelegea transformă harul lui Dumnezeu într-o permisiune de a păcătui. Fărădelegea învață că din cauză că suntem salvați prin har nu prin fapte, nu contează cum trăim. Ea spune că creștinii sunt liberi să păcătuiască pentru că nu mai sunt sub Lege, și aceasta îi încurajează pe oameni să neglijeze sau să ia cu ușurătate poruncile lui Hristos. Aceia care *sunt* atenți în a-L asculta pe Hristos sunt denigrați ca “legaliști”.

Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, *oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.*

Iuda 4

Ce urmează de aici? Să păcătuiim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?

Romani 6:15-16

Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”

Matei 7:21-23

3. Fărădelegea învață că nu e necesar să fii sfânt pentru a fi salvat. Fărădelegea implică sau susține în mod deschis ideea că aceia care sunt în mod personal nedreți *pot* moșteni Împărăția lui Dumnezeu, spunând că faptele bune *nu* sunt testul unei adevărate convertirii, iar sfințirea *nu* este o evidență necesară a justificării. *Pocăința* este văzută ori ca *nefiind parte a mesajului Evangheliei* ori ca *neimplicând nicio schimbare reală de practică* cu privire la păcat. Credința poate fi deci “fără fapte” și totuși să fie o adevărată credință salvatoare.

Urmăriți pacea cu toți și *sfințirea* [sfințenia], *fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.*

Evrei 12:14

Nu știți că *cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu*? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

1 Corinteni 6:9-10

Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mă răcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că, după roadele lor îi veți cunoaște.

Matei 7:16-20

Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? ... Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei, dar, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?

Iacov 2:14, 19-20

4. Fărădelegea vede Legea lui Dumnezeu cu dispreț. Acei care sunt fără de lege nu se tem să trateze poruncile și cerințele lui Dumnezeu cu ușurătate și cu desconsiderare. Prin atitudinile și acțiunile lor, aceștia sugerează faptul că Legea în sine ester ea. Pavel, pe de altă parte, preamărește Legea ca fiind “sfântă, dreaptă și bună” și respinge ca de neconceput orice idee că Legea ar fi ceva păcătos.

Deci ce vom zice? *Legea este ceva păcătos? Nicidecum!* Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus...

Romani 7:7

Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. *Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum.* Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.

Romani 7:12-13

5. Fărădelegea Îl dezonoarează pe Dumnezeu. Ipocrizia și fărădelegea celor care se pretind a fi creștini face ca numele lui Dumnezeu să fie hulit printre necredincioși, iar adevărul Lui să fie vorbit de rău.

De aceea, spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. De aceea voi *sfinți Numele Meu cel mare care a fost pângărit* printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor.

Ezechiel 36:22-23

Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci „*din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri*”, după cum este scris.

Romani 2:23-24

În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, *din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.*

2 Petru 2:1-2

Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru *ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.*

Tit 2:3-5

<http://lakeroadchapel.org>